

ER DU EN KRISTEN?

AV JIM HOHNBERGER

Selvfølgelig! Hvordan kan du spørre om noe sånt? Spørsmålet irriterer meg! Vet du ikke at jeg går i kirka, betaler min tiende og gir kollekt, tror på Kristus, tror på kirkens læresetninger, har en ryddig livsstil og prøver i bunn og grunn å være et godt menneske? Jeg gir til og med vitnesbyrd og deler ut litteratur. Dessuten tilhører jeg det riktige kirkesamfunnet. Så jeg er med sikkerhet en kristen! Du prøver vel ikke å få meg til å stille spørsmål ved min kristne tro, gjør du vel?

Dersom du hadde vært et medlem av den jødiske kirka på Jesu tid, ville du sikkert trodd du var en jøde og følgelig hadde et godt forhold til Gud. Hvorfor? Fordi du var et medlem av den rette kirka, Guds kirke, betalte trofast din tiende og gav kollekt, gikk til templet på sabbaten, holdt deg unna urent kjøtt, fulgte kirkens forordninger og så fram til Messias komme. Derfor følte du deg helt overbevist om at du vandret med Gud.

Men da Messias kom, venner, var det bare noen få som anerkjente Ham, fulgte Ham og fant sin frelse "i Ham". Majoriteten av jødene var ikke ekte jøder. Skriften bekrefter faktisk dette. *"For rett jøde er ikke den som er det i det ytre... Men den er i sannhet jøde som er det i menneskets skjulte indre"* (Rom. 2:28,29). Det er tydelig ikke bare ut ifra Skriften, men også fra historien at de fleste jøder var jøder bare i det ytre. Sagt med andre ord: De fulgte en form, en rutine, et ritual, de tilhørte den rette kirka og trodde på Skriften. Disse som utad sa de var jøder, var nettopp de som korsfestet Kristus! De hang Ham på korset og fornektet Ham. Det var ikke bare kirkens ledere, men også mesteparten av medlemmene som til slutt var jøder kun i det ytre.

Romerne 9:6 sier det slik: *"For ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel."* Med andre ord er ikke alle jøder (kristne) av dem som utad sier at de er jøder (kristne). Faktisk sier Skriften tydelig at til tross for at deres antall *"er som havets sand, skal bare en rest bli frelst"* (Rom. 9:27). Vil du bli en del av "resten"? Vil du bli en kristen på utsiden eller på **innsiden**? Stol ikke på ditt medlemskap i kirka, for det vil ikke berge deg. Stol ikke på ditt samtykke i visse sannheter, de vil ikke berge deg. Stol ikke på dine livsstilsendringer eller dine donasjoner, de vil heller ikke berge deg. Frelsen finnes bare **"i Kristus"**!

På den dag da regnskapet skal gjøres opp, vil det være mye *"gråt og tenners gnissel"* (Luk. 13:28). Millioner av "kristne" er blitt ledet til å stole på sin kirke, sin trosbekjennelse, sine ledere, sin livsstil, men de er ikke blitt ledet **"inn i Kristus"**. Bare de som blir funnet **"i Kristus"**, vil til slutt bli frelst og ansett som sanne kristne, i motsetning til bekjennende kristne. La oss først bevise dette fra Guds Ord, og så se på hva det vil si å være i Kristus. La oss starte med 1. Joh. 5:11,12: *"Og dette er vitnesbyrdet: At Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i Hans sønn"*. Kan det sier tydeligere? Selv jeg kan se og forstå dette. Evig liv er **"i Hans sønn"**. Ikke i kirka, i en doktrine eller i en livsstil, men **"i Hans sønn"**. Vers 12 sier det slik: *"Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet"*.

Vi må ha Jesus. Vi må være **"i Kristus"**, for bare i Ham er evig liv. Hva betyr det så å være i Kristus? Vel, det er det motsatte av å være utenfor. Da Lucifer gikk "ut" av Kristus, mente han at hans vei var bedre enn Guds vei. Han mistet det evige livet fordi han valgte å skille lag med kilden til liv. Han valgte å følge sin egen vilje og vei i stedet for Guds vilje og vei. Hvem sin vilje og vei velger du, din egen eller Kristus sin?

Da Adam valgte å gå "ut" av Kristi vilje, ble han en fallen og selvopptatt mann. Han begynte å eldes, å miste livet, å gå mot døden. Han ønsket også å gå sin egen vei, i stedet for Guds vei.

Hvilken vei går du? Guds vei eller din egen? Ordet "i" er altså svært viktig. Det er faktisk ett av de mest brukte hos apostelen Paulus, og forekommer over 70 ganger i hans brev. Seks av hans brev er adressert til de hellige og trofaste som er "i" Kristus.

Er du "i Kristus", eller bare i kirka, i sannheten, i reformene, i endetidens begivenheter? Uten det første, kan disse siste bli en forbannelse. Hvorfor? Fordi de blir en stedfortreder, en forfalskning, en tildekking av det virkelige og ekte. På en listig måte får de overbevist oss om at vi er "de opplyste", når vi egentlig kan være "de uvitende". Er du en klok eller en uforstandig jomfru? (Matt. 25:1-13). Den eneste forskjellen var at de kloke jomfruene var i besittelse av oljen, som representerer Den Hellige Ånd. De forstandige jomfruene **levde under innflytelsen** av Den Hellige Ånd. Dag for dag, time for time, øyeblikk for øyeblikk overgav de seg for å gjøre Guds vilje. De var "i Kristus" ved tro, ved en tro som virket og samarbeidet med Gud i alle ting i nuet, ikke i framtiden. Det er stor forskjell på dette.

Ingen er trygge uten at de erfaringsmessig er "i Kristus", i nuet. Teoretisk sett bør vi samtykke i det som er sant, men i praksis må vi være ikke bare hørere, men også gjørere. Hele menneskeheten ble utvalgt i Kristus på korset, hele menneskeheten var i Ham. Det Han gjorde, gjorde Han for oss alle. Dette er imidlertid bare halvparten av det å være "i Kristus". I sin store nåde inviterer Jesus oss også til å overgi oss selv – sinn, tanke, sjel og vilje – til Hans herredømme over våre liv i nuet. Dette fordi det Han har gjort for oss, og det Han gjør i oss er **uadskillelig**. Du kan ikke ha det ene uten det andre. Kristus kan ikke være delt, – du er fullstendig i Ham, ikke adskilt fra Ham. Om du aksepterer Hans rolle som stedfortreder for dine synder, må du også akseptere Hans rolle som Herre i ditt liv.

Det faktum at Lucifer og Adam ikke lot Ham bli deres Herre, fikk oss alle inn i dette kaos av synd vi opplever i dag. Adam angret og tillot Kristus å gjeninnta Sin posisjon som Herre over ham. Lucifer setter seg fortsatt imot å komme under Kristi kontroll, og han er nå Satan, lederen av det ondes opprør. Hvem vil du følge: Adam eller Lucifer?

Millioner av kristne har akseptert Kristi stedfortredende rolle, men tillater Ham ikke å være fullstendig Herre i deres liv, spesielt i nuet. Før de gjør det, er de ikke "i Kristus". Ordet "i" betegner at du nå er i Kristus, det finner sted akkurat nå. Du samarbeider med Ham i nuet, i alle dine bevisste valg. Ingen motstand, intet opprør, bare et bevisst "ja, Herre".

Det kan for eksempel være minus 40 grader ute. Du vet kanskje at i Guds hus er det behagelige 27 varmegrader, men er du ute i kulden, så har du ingen nytte av varmen, siden du fortsatt er utenfor. Å snakke om det kan ikke berge deg. Å fortelle andre om det, har liten praktisk nytte for deg. Det faktum at Guds hus er betalt for og at du har rettigheter til det i din sikre depositumboks, gir deg fortsatt ingen nåværende nytte av det uten at du velger å gå inn til Kristus. Så lenge som du forblir "i Kristus", vil du motta alle godene av Hans beskyttelse, varme og sikkerhet. De er dine, de er gratis, men du må velge å gå inn og forbli der inne. Du kan når som helst gå ut, men om du gjør det, vil du miste alle godene av Hans varme, sikkerhet og beskyttelse. Det var dette Paulus mente da han i Kol. 2:10 sa: "**Og i Ham er dere blitt fylt.**" Det er ikke i kjennskap til eller ved bekjennelse av Ham, men ved å bli "i Ham". I en artikkel i *Signs of the Times* fra 4. juli 1892, sier en velkjent forfatter det på denne måten: "Vi er fullkomne i Ham, godtatt i Den Elskede bare når vi blir i Ham ved tro." Og i Apg. 17:28 står det: "For i Ham er det vi lever og beveger oss og er til."

Jesaja forstod også dette da han erklærte: "**Bare i Herren har jeg rettferdighet og styrke**", og "**Det er i Herren de skal bli rettferdiggjort, og hele Israels ætt skal rose seg**" (Jes. 45:24,25). La meg også sitere et par andre skriftsteder for å fjerne all tvil. "**Så om noen er i Kristus, er han en ny skapning**" (2. Kor. 5:17). Det står ikke: Om du er i kirka, eller i sannheten, eller i de doktrinene som frelser deg, eller i en god livsstil. Det står at vi må være "i Kristus", ikke bare legalt, men erfaringsmessig. Det er en her og nå erfaring i å la Kristus eie hele meg, slik at jeg kan eie hele Ham.

Forhåpentligvis vil enda en tekst hjelpe oss å innprente i hjerte og sinn hva frelse består av og følgelig hva en sann, levende kristen er. *"Derfor er det ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, de som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden"* (Rom. 8:1). Hvem er "dem"? Kan "dem" være en adventist? Ja! Kan "dem" være en baptist? Ja! Kan "dem" være en katolikk? Ja! Mener du å si at der vil være både katolikker, baptister og adventister i himmelen? Ja, om de oppfyller betingelsene, som vil si ikke å vandre i kjødet, men i Ånden ved en levende troserfaring i Kristus Jesus.

Du sier, "Jeg hører deg, Jim, men kan du i praksis, og ikke teologisk, forklare meg hvordan jeg kan bli i Kristus hver dag, hver time?" Jeg er glad du spurte, fordi omvendelse og rettferdighet kan ikke mottas og beholdes uten at man er "i Kristus" og vedvarende blir "i Kristus." Ingen er i et **frelsende forhold** lenger enn man forblir i Kristus og utøver en levende tro i Ham.

Å være en kristen er ikke et engangsvalg, men heller et kontinuerlig valg fra minutt til minutt om å la Gud eie hele meg. Dag inn og dag ut må jeg leve for Jesus. Mitt fokus må være på Hans vilje, Hans vei. Mange prøver å oppnå dette i egen kraft. De går i gang i sin egen viljestyrke og med sammenbitte tenner, fast bestemt på å leve et kristent liv. Det ender alltid i nederlag. Hvordan er det da mulig å leve hver dag, hver time, hvert øyeblikk til Guds ære? Det er ganske enkelt. Vi må leve slik Jesus gjorde. Hver morgen tok Jesus seg tid med Gud. Vi må også ta oss tid med Gud hver morgen, og overgi oss ved begynnelsen av hver eneste ny dag. Dette må ikke gjøres i hast, men vi må tillate oss å bruke nok samtaleid med Gud, og virkelig lytte til hva Han sier til oss individuelt. Gud taler til oss gjennom Bibelen, naturen, forsynet og ved å påvirke vårt sinn. Etter samtale med vår Far, og i visshet om at ingen ting hindrer oss fra å høre Hans røst, kan vi hvile i visshet om at Han vil lede oss.

Når vi har forlatt vårt stille andaktssted, er det nødvendig å ta Gud med oss for å samtale med Ham gjennom dagen. Vi må lære oss å spørre: *"Herre, hva vil Du jeg skal gjøre?"* (Apg. 9:6). Gud vil vi skal vite at vi ikke er alene i det vi gjør. Vi behøver hjelp fra en kilde utenfor oss selv både ved dagens begynnelse og videre gjennom hele dagen. Når vi lærer oss å bli lydhøre overfor Den Hellige Ånds påvirkning på våre hjerter, og lærer å underkaste vår vilje til alltid å gjøre Hans vilje, da er det at *"Kristus lever i meg"* (Gal. 2:20).

Men så kommer fristelsene, kanskje akkurat de samme fristelsene som vi så ofte før har gitt etter for. Vi har tidligere bitt tennene sammen og forsøkt å motstå fristelsen, inntil vi enten falt eller tvang oss selv til å lyde. Der er ingen fred eller glede i en slik erfaring. Venner, den virkelige kampen mot fristelser finner sted i hjertet. Jeg må først bestemme meg for om jeg ønsker å forbli overgitt til Gud. Dersom jeg velger overgivelse, vil selvet dø og seieren er vunnet. Gud gir meg all den kraft jeg behøver for å møte fristelsene. Denne erfaringen er vanskelig, fordi selvet - min egen vei og vilje - må dø, men dette er den eneste vei til fred og glede som kristen! Jeg må velge å forbli i Kristus hver dag og hver time.

Mine valg gjør meg imidlertid ikke fortjent til noe som helst fra Gud. Jeg blir ikke frelst ved mine valg. Beslutningen om å velge full overgivelse til Gud, er Hans nådes gave. Frelsen er helt og fullt Guds gave, selv om det er valget om å overgi seg som gir Gud frihet til å forvandle våre liv gjennom Sin nådes virkning på menneskehjertene. Det er svært viktig å forstå dette, for de fleste som bekjenner Jesu navn lar sitt liv styre av en underlig blanding av både Kristus og selvishet. Denne typen kristenliv er som en jojo, – kontinuerlig opp og ned. Det å være født av Ånden er å forlate denne erfaringen og tillate Kristus å bli eneste hersker i livet. Når denne blandingen opphører, blir det hvile for sjelen. Da får vi kunnskap om den virkelige frelsen og det himmelske språk, som ganske enkelt handler om hvordan jeg gir Kristus full adgang til alle mine bestemmelser, og så, ved Hans nåde, gjennom en levende tro, sier ja til Gud og nei til selvet.

Alt dreier seg om tro, en levende tro, en tro virksom i kjærlighet og som rensar sjelen, en tro som setter oss i stand til å seire over kjødets kamp her og nå. Tro er ikke bare å akseptere hva Kristus har gjort for meg, men også en overgivelse av alle mine bevisste valg til Ham. Alle mine tanker, følelser og handlinger må være i samsvar med Hans åpenbarte vilje, og jeg velger, ved Hans store nåde, å hvile tillitsfullt bare i Ham. Dette er **en tro som virker!**

Er alle dine bevisste valg overgitt til Ham? Tror du at du bare ved Hans fortjeneste kan stå framfor Gud? Er du avhengig av Hans kraft for å velge det rette i stedet for det gale? I så fall er du en kristen. Om dette er et kontinuerlig valg, en sammenhengende aksept, en vedvarende avhengighet, da fortsetter du å være en kristen. Velkommen til Kristi legeme!

Så en bemerkning til slutt. Noen vil kanskje tro at jeg er motstander av kirke, doktriner og livsstil fordi jeg nedtoner disse tingene, men slik er det ikke. Jeg tror på kirka, men ikke som en løsning, bare som et verktøy. Jeg elsker sannheten, men bare som et middel, - ikke et mål. Min endring av livsstil har gitt meg bedre helse og en større viten om Hans tilstedeværelse, men jeg blir ikke rettfærdiggjort av gulrøtter og bananer. Alt dette er godt bare når de leder oss til **Kristus**. Det er brygga som leder oss til skipet; som er Kristus. La oss ikke bli betatt av å være på brygga, la oss gå om bord i Skipet som er Jesus Kristus, vår Herre og Frelser!

P.S. Skipet seiler snart!